

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΙΝΕΣ ΖΩΕΣ

(ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ)

ΔΙΠΛΟΖΩΗ

Τις αὐγινές ὥρες—πρὶν ὁ ἥλιος διώξει τὶς λευκὰς μουσελίνες ποὺ ἀχνοσκεπάζουν τὰ δέντρα—καὶ τὶς βραδυνές—μετὰ, ἀφοῦ ὁ ἥλιος δύσει, κι ἀπλωθοῦν οἱ ἄλλες οἱ μενεξεδιές,—βγαίνω ἀναζητῶντας μακρινές ἀναμνήσεις.

Τις ὥρες αὐτές, οἱ ὑγρὲς μουσελίνες κρύβουν τὴν εἰδὴ τῶ δέντρων, καὶ τὶς μικρόλογες λεπτομέρειες τῶν πάρκων.

Μέσα στὴ θωλοῦρα, τὰ κομπὰ κιόσκια φαντάζουν σὰν τ'ἀπλοῖ-κὰ καλύβια, καὶ τὰ τετράψηλα παλάτια, σὰν τὰ καλλίγραμμα βουνα τοῦ χωριοῦ μου.

Τις ὥρες αὐτές, ἀγκαλιάζοντας τὶς μακρινές ἀναμνήσεις, ζῶ τὴν περασμένη μου ζωὴ.

Στὸ μεταξύ, τὶς ὥρες ποὺ ὁ ἥλιος πυρώνει τὶς στέγες καὶ τὶς ἀσφαλτωμένες στράτες—μάταια οἱ καπνοδόχες ξετυλίγουν ἐναντίά του μαῦρα κρέπια—μέσ' στ' ἀνθρώπινο μελίτσι, ἐργατικὴ μέλισσα κ' ἐγώ, σκύβω στὴ δουλειά.

Ἔ ! ἀνάγκη νὰ ζήσουμε.

ΚΑΪΡΟ, 1910

ILLUSION

Καθισμένος στὴ βάση τῆς μεγάλης Πυραμίδας, μὲ τὸ μαστοῦνι του σχεδιάζει στὴν ἄμμο καρβάνια ἀπὸ γαμηλὲς ἢ ἕναν ἀράπη μέσα στὴν ἐκσταση τῆς βραδυνῆς του προσευχῆς.

Ὅταν χαμηλώσει ὁ ἥλιος καὶ χρυσώσει τὸ ἐπίπεδο, φαντάζουν οἱ χαρακίες σὰ μαβιὰ σμάλια.

Ὑπογράφει περιήφανα, καὶ στέκει κυττάζοντάς τα μὲ τὴν ἀνατριχίλα τοῦ δημιουργοῦ.

Σύγκαιρα φυσάει ἕνας καλόγνωμος ἄνεμος· ἡ ἄμμος σὰ χρυσόσκονη σηκώνεται ψηλά.

Ἴσα με νὰ γύρει ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὴν ἔρημο, ἢ εὐεργετικὴ καταστροφὴ συντελεῖται.

Σώζεται ἀπὸ τὴν ἀπογοήτεψη.

Μὴ καὶ δεῖ πῶς ὑπόγραψε χαράκια στὴν ἄμμο !

Σὲ λίγο, ψηλὰ προβάλλει ἕν ἄστέρι.

Δυνατὸ νὰ σκεφθεῖ πὺς ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὰ χρυσὰ μόρια ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἔργο του !

ΚΑΪΡΟ, 1913

ΤΡΟΜΟΣ

Μιά νύχτα, παραμόνευα κάτω ἀπὸ μιὰν ἀνθισμένη μαγνόλια, γιὰ ν' ἀκούσω τὸ τραγοῦδι τῆς Γαλήνης.

Ἄερας δὲ φουσοῦσε καθόλου — μήτε ὅσος θάψτανε γιὰ νὰ κινηθοῦν τ' ἀρώματα — κι εἶταν τόση ἡσυχία πὸν τίκουσα νὰ τραγουδεῖται μέσ' στὴ σιωπή, μὲ τὴν ἀναπνοὴ τῶν βλασταριῶν πὸν αὖξιναν κείνη τὴν ὥρα κάτω ἀπὸ τὸ φεγγαροῖσιο φῶς.

Ἄξαφνα, ἓνα βαρυγενομένο ἀγλάδι ἔπεσε στὴ γῆς, κι ἀντήχησε μέσ' στὴ ψυχὴ μου τρομαχτικά, λὲς κι ἔπεσε μιὰ σφαῖρα ἀπὸ μολύβι ἀπάνω σὲ χαλκοματένια ὕδρια νεκρική.

Μπορεῖ τὴν ἴδια νύχτα νὰ ξανακούσῃ τὸ τραγοῦδι τῆς Γαλήνης — κι ἔτσι πρέπει. — Σὲ λίγο ξανάρχησε τὸ τραγοῦδι τῆς Γαλήνης, μὰ στὴ ψυχὴ μου ἔμεινε ἀπὸ τότες ὁ τρόμος.

ΕΓΓΝΟΙΕΣ

Σᾶν εἴμουνα παιδὶ μικρό, πρὶν κοιμηθῶ τὴ νύχτα, παρακαλοῦσα :...νάνε καλὰ ὁ μπαμπᾶς, ἢ μαμά, καὶ νὰ κάνει αἴριο καλὸν καιρὸ γιὰ νὰ μὲ πάρουνε περίπαιτο στὸ δάσος...

Δὲ μπορῶ νὰ προσευχηθῶ πιά!

Ἡ μαύρη βαργεστησιὰ πὸν σέρνεται τριγύρω μου, μ' ἀδράχνει τὴν ὥρα πὸν δένω τὰ χέρια μου, καὶ λυγῶ τὰ γόνατά μου, γιὰ νὰ παρακαλέσω :...τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον...

ΑΝΘΩΡΡΟΗ

Ὡστόσο τὴν κατάφερε ὁ πλάνος
τὴ νύχτα ν' ἀνταμωθοῦν στὶς ροδονιές.

Εἶταν μιὰ στριφνὴ νύχτα. Ὁλημερὶς λαύρα ἀπὸ ξεζομίζε τὰ φυτὰ, καὶ τώρα (σπάνιο πράμα γιὰ τὸν τόπο μας) ἀσάλευτα ὄλα, μάταια προσπαθοῦσαν νὰ πάρουν μιὰ βαθειὰν ἀναπνοή. Οἱ αἴρες λὲς καὶ κρατοῦσανε κακόβουλα τὴν ἀνάσα τους γιὰ νὰ πνίξουνε τὴν πλάση.

Ἀνταμωθήκανε στὶς ροδονιές.

— Τί ἔλεινὸς καιρὸς ! Φωτιά !

— Θάνατος !

Καὶ τὰ στρουθιά σ' ἀκρόκλωνα — ψυχοῦλες πνιγμένες — τινάζαν τὶς φερούγες τους, ξεφτίζαν τὴν ἀτμόσφαιρα :

— Τί ἔλεινὸς καιρὸς !

Στὸ φάχτη, ἓνας κόρακας, — ξεστρατισμένος στρατοκόπος — ἔοριξε μονότονη στριγγιὰ κραξιά :

— Θάνατος !

Ἐδώσανε τὰ χέρια.

— Νᾶπερνε νὰ φουσοῦσε ἓν ἀεράκι δροσερό !

— Ἄχ νὰ φουσοῦσε !

Καὶ τὰ φύλλα μαζεμμένα στὰ κλωνάρια — μύρια ζευγάρια χέρια σταυρωμένα σὲ δέηση βουβή :

— Νᾶπερνε νὰ φουσοῦσε ἓν ἀεράκι δροσερό !

Καὶ τὰ ρόδα, γυρμένα πρὸς τὴ γῆ—ἀγνὰ κεφάλια σκυμμένα σὲ
κατανυκτικὴ παράκληση :

— Ἄχ ! νὰ φουσοῦσε !

Ἐνώσανε τὰ χεῖλια τους σὲ δυνατὸ βαθὺ φίλημα κι ἄνοιξαν
τὴν ἀγκάλη τους σὲ σφιχτὸ ἀγκάλιασμα.

— Ὦχ ! φωτιά !

— Θάνατος !

Καὶ μ' αὐτοὺς καὶ τ' ἄλλα πὸν ἀναπνέουσε καὶ ζοῦν, πουλιά
καὶ δέντρα :

— Φωτιά ! θάνατος !

Φιλιά καὶ χάρδια κι ἄλλα παιχνίδια.

— Νάπερνε νὰ φουσοῦσε ἓν ἀεράκι δροσερό.

— Ἄχ ! νὰ φουσοῦσε !

Μάταια παρακαλοῦν καὶ δέονται ὅλα τὰ πράγματα :

— Νάπερνε νὰ φουσοῦσε ἓν ἀεράκι δροσερό

— Νὰ φουσοῦσε !

Ἐγειν' ἀνάγκη, ὅλα νὰ σκίψουν καὶ νὰ νικηθοῦν σὲ τούτη τὴν
περίσταση.

Τὰ ρόδα, ἀφήσανε τὰ πέταλά τους νὰ πέσουνε στὴ γῆ.

Οἱ στρουθοὶ τινάζαν τὶς φτεροῦγες τους καὶ πέφταν τὰ φτερὰ
στὸ χῶμα.

Ὅλα σκίψανε. Ὅλα νικηθήκανε.

— Γυναικοῦλα μου !

— Χρυσέ μου !

Καὶ τὸ λευκὸ ρόδο τῆς παρθενιάς της, ἔρρηψε στὴν ἀμαρτωλὴ
ἀγκάλη τοῦ πλάνου.

ΚΑΪΡΟ, 1910

ΜΗΤΡΙΑ

Σ' ἓνα παράμερο ράφι, βροῆκα μιὰ ταμπουρά κι' ἀπὸ κείνη τὴ
μέρα εἶχα μόνον πόθο, νὰ τῆς βάλω τὶς κόρδες πὸν δὲν εἶχε.

Ἐχειράσθη νὰ περάσουν πολλές ἐβδομάδες γιὰ νὰ βρῶ τὰ λεφτὰ
ποὺ χρειάζονταν.

Εἶταν ἡ πρώτη ἔνοια τῆς ζωῆς μου.

Δὲν ἔπανα νὰ μουρμουρίζω τοὺς σκοποὺς τῶν τραγουδιῶ ποῦ-
ξερα. Πίστευα πὼς θὰ τοὺς ἔπαιζα,—κι ἄλλους ἀκόμα πὸν δὲν ἴξερα
μὰ τοὺς ἄκουσα κάποτε—ἀμα ἔβαζα τὶς κόρδες.

Ἄγορασθήκανε οἱ κόρδες...τὶς τέντωσα στὴ ταμπουρά...

Εἶταν ἡ πρώτη χαρὰ τῆς ζωῆς μου κι ἀμέσως ἡ πρώτη ἀπογοί-
τευση !

Ὅστερα, εἶπα πὼς ἔπρεπε νὰ βρεθεῖ κάποιος πὸν νὰ ξέρει νὰ
τὴν κουρδίσει.

Κουρδίσθηκε. Εἶταν ἓνας ζητιάνιος πὸν ἔπαιζε τὸ βιολί. Μιὰ
μέρα πὸν τοῦδωσα κάτι, μοῦ εὐχήθηκε...ὅτι ποθῶ...τοῦ εἶπα...
κουρδίσε μου τὴ ταμπουρά !

Ὡχ ! ἡ φτωχὴ ψυχοῦλα μου πὸν γίνονταν κουβάρια σὰν τὴ
βαροῦσα πρίν. Τώρα πετάλιζε.

Ἐβάρεσα νὰ παίξει ἓνα σκοπὸ γνωστό, πὸν στὸν ἦχο του εἶτανε
κάτι πὸν τῶνοιωθα.

Ἀκούσθη ἄλλως ἦχος, πὸν εἶταν ὅ,τι ἔνοιωθα !

Σκοπὸ γνωστὸ δὲ μπόρεσα νὰ παίξω—δὲ δοκίμασα πολὺ...
γιατί, ὅπως βαροῦσα... ἔτσι... ἀνάρη... σιγά,
εἶταν καλά.

Ἡ μητροιά μου γελοῦσε· εἶπε πὼς τὰ μικρὰ πράγματα εὐχαρι-
στοῦνε μικρὸ νοῦ.

Ἄς τῶλεγε.

Εἶμουν εὐτυχημένος, ὅσπου μιὰ μέρα εἶπε ἡ μητροιά μου πὼς τὴ
ζάλιζα, καὶ μοῦ τὴν πῆρε.

Καὶ τὴ βαροῦσα τόσο σιγανά, μόλις ἀκουόταν. ..ἐνοχλήθηκε ἡ
μητροιά καὶ μοῦ τὴν πῆρε !

Εἶταν ἡ πρώτη λύπη τῆς ζωῆς μου κι ὁ πιὸ ἀξέχαστος πόθος
πὸν μ' ἀπόμεινε, γιατί μοῦ τὴ θυμίζει τὸ σουράβλι τοῦ βοσκοῦ τὰ
δειλινά, καὶ νοιώθω τὴν ἀνάγκη της σὰν κάθουμαι τὰ μεσημέρια στὸ
βαθύσκιο.

Ἡ μητροιά μου τῆς ἔδесе μιὰ φοῦντα καὶ τὴν κρέμασε στὸν
τοῖχο γιὰ στόλισμα.

Τὴ θωροῦσα κι ἔλωνα !

Ἡ μητροιά τὴν κρέμασε στὸν τοῖχο γιὰ στόλισμα, κι ἐγὼ πὸν τὴ
θωροῦσα ἔλωνα κι' ὀλάκερη ἡ ζωὴ μου γέμισε ἀπὸ τὸν πόνο τῆς
στέρισης της.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ, 1908

ΝΑΡΚΙΣΣΕΥΜΑ

Ἔτσι ἡ μάγισσα τοῦ παράγγειλε :

— Πάρε γυέ μου, τοῦτο τὸ στρατί, τὸ μονοπάτι, πὸν τῶκοψε
ἀνάμεσα στὸ γρασσίδι μιὰ λαφίνα πηγαίνοντας νὰ πιεῖ νερό· κι ἄ-
φησε τὴν ἔγνοια σου νὰ ξετυλιχτεῖ σ' ὄλες τὶς λεπτομέρειες της, σὰν
τοῦ γρασσιδιοῦ τὶς βελουδένιες ἀποχρωμίες.

Καὶ σὰν φτάσεις γυέ μου, στὴ λιμνοῦλα γδύσου τὰ λινά σου,
καὶ ντύσου κατάσαρκα τὸν ἥλιο. Κύττα πάνω τὸν ἡλιοκρουνοῦ, κύττα
κάτω τὸ ἡλιοκαθρέφτισμα... καὶ θὰ δῷς γυέ μου, καὶ θὰ δεῖς πὼς ἡ
ἔγνοια σου θ' ἀλλάξει.

— Ἔτσι, κατὰ πὼς τοῦ παράγγειλε ἔκαμε τὸ παλληκάρι.

Πεῖρε τὸ στρατί τὸ φειδωτό—κομμένο· μέσ' στὸ γρασσίδι—κι
ὅσο νὰ φτάσει στὴ λιμνοῦλα—λιμνοῦλα μὲ νεκρόκρινα—ἑπτὰ φορὲς
ξετυλίχθη ἡ ἔγνοια του. Γδύθη τὰ λινά του καὶ ντύθηκε κατάσαρκα
τὸν ἥλιο. Ἀνάβλεψε ψηλὰ τὴν ἡλιοσηγή, κύτταξε τὸ ἡλιοντυμένο
του κορμί, πὸν γλυκοπύρωσε, κι ἔσκυψε στὴ λιμνοῦλα κι εἶδε, ...
κι εἶδε τὴ μορφή του—ὀμορφιά, τριγυρισμένη ἀπὸ νεκρόκρινα.

Κι ἔσκυψε... κι ἔσκυψε, καὶ φίλησε στὴ λιμνοῦλα τὴν ὀμορφιά
του, κι ἄλλαξε ἡ ἔγνοια του.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ, 1913

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ